

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

19 Φεβρουαρίου 2006
Κυριακή τοῦ Ἄσώτου (Λουκ. ιε´11-32)

Ἡ φυγή τοῦ ἄσώτου υἱοῦ τῆς παραβολῆς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, σηματοδοτεῖ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἀλλαγῆς καὶ τῆς μεταβολῆς. Καὶ ἡ ἐπιστροφή του στὸν Πατέρα ὑπογραμμίζει τὸ γεγονός τῆς ἀποτυχίας.

Ἐτοῦτος λοιπὸν ὁ νέος ἄνθρωπος ἐπιζητεῖ τὴν ἀλλαγὴ. Τὴν ἀλλαγὴ ἀπὸ τῆ ζωῆ τῆς προστασίας καὶ ἀσφάλειας, στὴ ζωῆ τῆς ἀποστασίας καὶ τοῦ κινδύνου. Διαθέτει τὸν ἑαυτόν του πρὸς κατανάλωση σὲ χώρους καὶ τρόπους φθορᾶς καὶ πτώσεως. Καὶ τελικὰ τὸ προνόμιο τῆς ἐλευθερίας του, γίνεται ἐχέγγυο τῆς δουλείας του.

Ὁ ἄσωτος υἱὸς ἐπιθυμεῖ νὰ «γνωρίσει» τὴν ζωὴ καὶ νὰ γευτεῖ τοὺς χυμούς της. Δίχως πυξίδα καὶ τιμόνι. Νὰ ὀρμήσει καὶ ὅπου φτάσει κι ὅπου βγεῖ. Τὰ ἀναγκαῖα ὑλικά μέσα ἄλλωστε τὰ διαθέτει. Τὴν πατρικὴ περιουσία ποὺ κληρονόμησε. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν κρατάει κανεὶς νὰ ἀπολαύσει τὶς χάρες. Νὰ νοιώσει ὅτι ζεῖ μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρικὴ φροντίδα καὶ προστασία.

Δὲν τὴ χρειάζεται πιά τὴν πατρικὴ προστασία. Φτάνει ποὺ ἔχει τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν συντροφεύουν καθημερινὰ στὰ γλέντια καὶ τὰ ξεφαντώματα. Αὐτοὶ εἶναι τώρα οἱ ἄνθρωποι του. Μ' αὐτοὺς μοιράζεται τὰ ἀγαθὰ του. Σ' αὐτοὺς ἐκμυστηρεῖται τὰ μυστικά του. Αὐτοὺς συμβουλεύεται κι αὐτοὺς ἀκολουθεῖ.

Ἐπειδὴ αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία του, γι' αὐτὸ φεύγει ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἐστία ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ μακριά. «Ἐταξίδευσεν εἰς μέρος μακρινόν...» κατὰ τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Ποὺ σημαίνει πὼς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ Θεό-Πατέρα καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ αὐτόν. Κατὰ δὲ τὸν ἱερὸν Αὐγουστῖνο, «ἡ μακρινὴ χώρα σημαίνει ἐπιλησμοσύνην πλήρη του Θεοῦ».

Λησμόνησε τὸ Θεό-Πατέρα. Ἄφησε πίσω του κενὴ τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά. Πέταξε στὴν ἄκρη τὴν ἀγάπη Του. Μάζεψε γρήγορα-γρήγορα τὰ ἀγαθὰ τοῦ πατέρα καὶ ἔφυγε ὡσὰν κυνηγημένος. Τὸν κυνηγᾶ τὸ σύνδρομο τῆς ἀσωτίας. Οἱ κακὲς σειρήνες ἄλλωστε τὸν κωφεύουν μὲ τὰ γλυκὰ λόγια τους καὶ τοῦ κλείνουν τὰ μάτια νὰ μὴν ἴδει τὴν ὁδύνη ποὺ κρύβεται στὸ τέλος αὐτῆς τῆς διαδρομῆς.

Καὶ τὸ τέλος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθει. Οἱ χαρές, τὰ γλέντια καὶ οἱ ἀσωτεῖες τελείωσαν ὅταν τὰ ἀγαθὰ του στέρεψαν. Οἱ φίλοι, μὲ τοὺς ὁποίους σπατάλησε τὴ ζωὴ του, τώρα κι αὐτοὶ ἐξαφανίστηκαν. Δὲν εἶχαν πιά λόγο νὰ μείνουν μὲ ἕναν ἀπένταρο. Τὸν ἐγκατέλειψαν δίχως πολλὰ λόγια.

Μόνος, φτωχὸς καὶ πεινασμένος βρέθηκε ὁ νέος μας. Γιατί ἀκριβῶς, ὅπου δὲν καλλιεργεῖται τὸ σιτάρι τοῦ θεοῦ φόβου, ἐκεῖ ὑπάρχει δυνατὸς λιμός, ὄχι τοῦ ἄρτου, μὰ τῆς κάθε ἀρετῆς. Ὅπου λοιπὸν ὑπάρχει εὐφορία κάθε κακοῦ, ἐκεῖ ὑπάρχει φτώχεια παντὸς καλοῦ, κατὰ τὸν σχολιαστὴ Ζιγαβηνό.

Ἐτοῦτος λοιπὸν ὁ ἄρχοντας, ὁ πλούσιος, ὁ ἀγαπημένος τοῦ Πατέρα, κατάντησε ὁ δοῦλος τῆς ἀσωτείας του. Ἀτίμασε τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο του. Ἐξευτέλισε τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα καὶ ξέντυσε τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὴ στολὴ τῆς λαμπρότητάς Του. Τώρα βόσκει χοίρους. «Κατάπτωσις τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἐσχάτη», γιατί τὸ ἔργο αὐτὸ γιὰ ἕναν Ἰουδαῖο εἶναι βδελυρὸ καὶ βέβηλο.

Μὰ μέσα στὴν κατάπτωση, μέσα στὸ χάος καὶ τὴ μέθη τῆς ἀμαρτίας, ἐπέρχεται ἡ ἀνάνηψη. Ἐπειδὴ, πράττοντας τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας ἦταν πάντα ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ὡς ἄλογος καὶ ἀσύδοτος. Ἐνῶ ὅταν ἀναλογίζεται ποιὸς εἶναι καὶ ποῦ πορεύεται, «τότε γίνεται ἐν ἑαυτῷ».

Ἀφυπνίζεται καὶ ἀμέσως ἐγείρεται. Νὰ ἐπιστρέψει στὸν Πατέρα. Ἀπέτυχε στὴν φυγὴ του καὶ τώρα ἐπιθυμεῖ νὰ πετύχει στὴν ἐπιστροφή του. Ἐπειδὴ ἡ φυγὴ εἶναι εὐκολη, μὰ καταντᾷ ὀδυνηρὴ καὶ καταστροφικὴ στὸ τέλος. Ἐνῶ ἡ ἐπιστροφή δείχνει στὴν ἀρχὴ δύσκολη, μὰ τελικὰ γίνεται γεγονὸς εὐτυχίας καὶ μακαριότητος.

Ἡ ἐπιστροφή γίνεται ἐλκυστικότερη, γιατί ὑπάρχει ὁ Πατέρας ποὺ περιμένει. Θὰ τὸν συγχωρήσει καὶ θὰ τὸν τιμήσει, ἀφοῦ ἐτοῦτος ὁ ἄσωτος νέος ἦταν νεκρὸς καὶ ξανάζησε καὶ ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος ποὺ ζεῖ δυστυχῶς στὴν ἀμαρτία, βιώνει τὸ θάνατο καθημερινά, γιατί ἡ ἀμαρτία νεκρώνει κάθε προσπάθεια γιὰ πνευματικὴ ζωὴ.

Τελικὰ δὲ ἐκεῖνο τοῦ συμφιλιώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ Θεό-Πατέρα, ἐκεῖνο ποὺ μηδενίζει τὴν ἀπόσταση ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἀμαρτωλότητα μὲ τὴ Θεϊκὴ ἀγιότητα, εἶναι τό, «Πατέρα, ἀμάρτησα στὸν οὐρανὸ κι ἐνώπιόν σου». Εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς συννώμης γιὰ τὴν ἀτίμωση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ μετάνοια γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπιλογῆς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ ἐγχείρημα τοῦ ἀσώτου της παραβολῆς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἀπέτυχε. Ἡ φυγὴ του πρὸς τὴν ἐλευθερία, μετατράπηκε σὲ ἐγκλωβισμό καὶ δουλεία ἐσχάτη. Ἡ ἀπώλεια δὲ τῆς πατρικῆς ἀγάπης, λειτούργησε καταλυτικά, ἀφήνοντας ἔκθετο τὸ νέο

μας. Δίχως αὐτὴν τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἀσπίδα κατάντησε ἕρμαιο τῆς σφοδρῆς πολεμικῆς τοῦ διαβόλου.

Δὲν θὰ ἦταν λοιπὸν φρόνιμο καὶ ὠφέλιμο ἐμεῖς σήμερα νὰ ἐπαναλάβουμε αὐτὸ τὸ πείραμα τοῦ ἀσώτου. Μήτε νὰ δεχθοῦμε νὰ βιώσουμε τὴ δική του ὀδύνη καὶ καταστροφή. Μᾶς ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς γεμίζει σιγουριὰ τὸ γεγονὸς ὅσο ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴ δική του προστασία.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]